

PROGRAM

Kl. 16:00: Velkommen

~ Livet er en morgengave (nr. 202 - i 18. udg. 187)

Kl. 16:05: Tale v. Elizabeth Nielsen og Cecile Thomsen (Studenteroprøret '22)

Kl. 16:15:

~ At lære at ville (nr. 181 - i 18. udg. 164)

~ Livstræet (nr. 142 - i 18. udg. 141)

~ Et samfund kan være så stenet (nr. 116 - i 18. udg. 123)

~ Duerne flyver af og til op (nr. 119 - i 18. udg. 126)

Kl. 16:35: Tale v. Katrine Robsøe (Radikale Venstre)

Kl. 16:45

~ Skipper Klements morgensang (nr. 515 - i 18. udg. 478)

~ Hvad tænker Ingrid på (nr. 160 - kun i den nye)

~ Er lyset for de lærde blot (nr. 82 - i 18. udg. 89)

~ Du kom med alt det der var dig (nr. 480 - i 18. udg. 453)

Kl. 17:05: Tale v. Lasse Pedersen (Studerende på KU)

Kl. 17:15

~ Noget om kraft (nr. 115 - i 18. udg. 122)

~ Mørk er november (nr. 371 - i 18. udg. 210)

~ Sat her i forvirringstiden (nr. 148 - i 18. udg. 147)

STUDENTER OPRØRET '22

Noget om helte

Melodi: Robert Normann

Tekst: Halfdan Rasmussen 1955

1. Livet er en morgengave. Sjælen er et pilgrimskor.

Der står krokus i min have.

Der står øller på mit bord.

Under himlen hænger lærken
som et fjernt bevinget frø,
for en lærke tænker hverken
på at kæmpe eller dø.

2. Her er fredeligt og stille.

Her er ingen larm og støj.

Jeg har sået kruspersille
og et brev med pure løg.

Lad al verden slå for panden
og bekæmpe spe med spot.
Jeg vil enes med hinanden
og mig selv og ha' det godt.

3. Samson gik og styrted templer.

Peter Freuchen knak sit ben.

Ak, mod disse to eksempler
er min dåd en sølle en.

Jeg har aldrig dræbt filistre
eller kæmpet med en haj.

Og når stærke mænd bli'r bistre,
syn's jeg, det er synd for mig

4. Der er nok, som går og sysler
med at sprænge kloden væk.

Jeg vil ikke ha' skærmydsler
og kanoner bag min hæk.

Mens de andre går og sveder
for at gi' hinanden lak,
vil jeg pusle med rødbeder,
selleri og pastinak.

5. Jeg vil ikke slås med bisser.

Jeg vil så og ikke slå.

Selv de rødeste radiser

kan man roligt lide på.

Der er nok af danske helte,
som er danske hele da'n
og går rundt og spænder bælte,
mens de råber: fy for fa'n!

6. Tiden går og tiden hverver
store mænd til mandig dåd.

Jeg, reserven blandt reserver,
bryder ofte ud i gråd.

Jeg får nerver og migræne,
blot jeg skær mig på en dolk
og vil hel're slå min plæne
end slå løs på pæne folk.

7. Livet er en dejlig gave.

Jorden er en herlig jord.

Der er øller i min mave.

Der står krokus på mit bord.

Når reserveerne skal stille
for at splitte kloden ad,
skriver jeg med kruspersille
verdens mindste heltekvad.

At lære er at ville

Melodi: Erling Lindgren

Tekst: Halfdan Rasmussen 1949

1. At lære er at ville
befri sin ensomhed,
at stå ved åndens kilde
og ydmygt knæle ned,
at spejle sig i tider,
der sov på kildens bund,
mens nye bølger glider
som tegn mod hånd og mund.

4. Jeg tror, han danser i altings hjerte

Jeg tror, han hviler i altings vækst.

Og alle underes under er det,

At han er ordløs og altings tekst.

Han er spurvenes sang i hækken
i solsortfløjt og i hundeglam.

Og hvis du lytter til tudsens kvækken
og lammets brægen, så er det ham.

5. Han er i regn og hvor støv må tørste.

I vandets rislen. I træets saft.

I alt det mindste. I alt det største:

Den mindste enhed. Den største kraft.

Hør, blæsten synger din sang, veninde!

Se, træet blomstrer på barnets bud!

Jeg tror, der lever et barn dybt inde,
en kraft, som aldrig kan drives ud.

Mørk er november

Melodi: Piae Cantiones, 1582

Tekst: Thorkild Bjørnvig, 1959

1. Mørk er november og løvfaldet slut,

vandet begynder at fryse,

lyset fra solen og blomsterne brudt –
da må vort hjerte selv lyse.

Syngte vil vi, legen er magt,

mer end beregning, forstand og foragt
værn mod det sorte og tomme.

Om der svæver dødelig dræ,

vil vi dog elske - og plante et træ:

frugter kan uspøet komme.

Sat her i forvirringstiden

Melodi: Erling Lindgren

Tekst: Jens Rosendal

1. Sat her i forvirringstiden
ungdom, galskab, kraft og ild.
Tusindvis af søde drømme.

Li'så mange farer vild

Men det er dog muligheden

meget mer end sikkerheden.

Altid er en slægt på vej
og nu spør' den efter dig.

2. Vil du mer' end det der vinker

hus og løn og bil og

tjene ind til livets goder

så du selv engang får råd.

Det du køber kort kun rækker

bilen rustet, båden lækker.

Det der varer og har værd
kan man aldrig købe her.

3. Hvor er så et sted at gribe

hvor er så det mål der når

er det bobler kun som brister

en for en mens dagen går?

Og vor angst for undergangen

vil spolere morgensangen

Dog et sted i tidens nat

liv og skabelse blev sat

4. Ingen ved det. Ingen har det

men det lyser dag for dag

og holdt fast af dagens virvar

vågner vi hver livsens dag.

Som en skabelse, der varer

Som Vorherre selv, der svarer

når en jordklump rejses op

og får liv og ånd og krop.

5. Der fra dybet er det under
som kan bære og er nær.

Derfra springer kærligheden

som gir denne dag sit værd

så på trods af undergangen

blir vi ved med morgensangen

rejser os og synger med

nu og i al evighed.

midsommerens den bolde sol
vil ej for midnat vige!

5. Oplysning være skal vor lyst,
er det så kun om sivet,
men først og sidst med folkerøst
oplysningen om livet;
den springer ud af folkedåd
og vokser, som den vugges,
den stråle i vort folkeråd,
til aftenstjernen slukkes!

Du kom med alt det, der var dig

Melodi: Per Warming
Tekst: Jens Rosendal, 1981

1. Du kom med alt det, der var dig,
og sprængte hver en spærret vej,
og hvilket forår blev det!
Det år, da alt blev stærkt og klart
og vildt og fyldt med tårbrudsfart
og alting råbte: lev det!

2. Jeg stormed ud og købte øl,
ja, vint'rens gamle, stive føl
for ud på grønne enge.
Og du blev varm og lys og fuld,
og håret var det pure guld
som solen - skjult for længe.

3. Og blomster åbnede sig og så,
at nu blev himlen stor og blå
og stunden født til glæde.
Din næve var så varm og god,
og du var smuk og fuld af mod,
så smuk, jeg måtte græde.

4. Vorherre selv bød ind til fest.
Der sad vi hver benovet gæst
i kærlighedens sale
med øjne, undrende og blå,

vi bare så og så og så
og slugte livets tale:

5. At livet det er livet værd
på trods af tvivl og stort besvær
på trods af det, der smerter,
og kærligheden er og bli'r,
og hvad end hele verden si'r,
så har den vore hjerter.

Noget om kraft

Melodi: Erik Sommer
Tekst: Halfdan Rasmussen, 1958

1. Med store undrende øjne går jeg,
hvor anemonerne lyser hvidt.
Og midt i forårets lysvæld står jeg
og ser mod himlen og spørger blidt:
Hvem opfandt lærken og nattegalen?
Hvem satte knopper på birk og bøg?
Og hvem bestemte, at netop svalen
sku være svale og gøgen gøg?

2. Hvad er det dog for en slags reflekser
der kalder pindsvin og tudse frem?
Og hvem er det, der går rundt og hekser
i Hornbæk, Tarm og Jerusalem?
Thi alle steder er samme under
og samme kraft, som gør sjælen stum.
Og alle vegne går folk og grunder
på livets dybe mysterium.

3. Men ingen svarer fra skjulte egne
og gir os grundig og god besked,
så jeg må svare på andres vegne
og formulere, hvad ingen ved:
Jeg tror, der ligger et barn dybt inde
i alle levende ting, der gror,
et barn, der er som en fuglevinge,
en lille gud, der er evigt stor.

2. At lære er at bøje
sig over livet selv
og fylde sind og øje
med tankens himmelhvælv,
at undres og betages,
når livet kommer nær,
at møde, når det dages,
en større sandhed dér.

3. At lære er at famle
i mørket, blind og stum,
at sprænge eller samle
sit eget verdensrum,
at vække det, der sover,
og gøre tanken fri,
at se en himmel over
hver drøm, man lever i.

4. Lad aldrig dine drømme
slå bro til vold og drab.
Lad åndens kilde strømme
mod fredens fællesskab.
At værge er at bære
sin brynje uden sværd,
først da vil drømmen
være den største tanke nær

Livstræet

Melodi: Hans Holm
Tekst: Erik Lindebjerg, 1985

1. Der er så meget, der kan trykke
Gøre dagen trist og grå
Se de folk der uden lykke
Bare går og går i stå

2. Lad dem lege i livstræets krone
Lad dem føle, at livet er stort
Lad dem skue de blå horisonter
Og himmelhvælvings port.

3. Der er så meget uden varme
Uden ånd og uden liv
Folk bliver fattige or arme
Tænker kun på tidsfordriv.
Lad dem lege...

4. Der er så mange uden venner
Uden kærlighed og kys
Folk som ingen andre kender
Hvor mon de skal finde lys?
Lad dem lege...

5. Der er så hård en kamp om magten
Alle kæmper for sig selv
Er der ingen der har sagt dem
At de slår sig selv ihjel?
Lad dem lege...

Et samfund kan være så stenet

Melodi: Troels Trier
Tekst: Inger Christensen

1. Et samfund kan være så stenet
at alt er en eneste blok
og indbyggermassen så benet
at livet er gået i chok.
og indbyggermassen så benet
at livet er gået i chok.

2. Og hjertet er helt i skygge
og hjertet er næsten hørt op
til nogen begynder at bygge
en by, der er blød som en krop,
til nogen begynder at bygge
en by, der er blød som en krop

Duerne flyver

Melodi: Bent Fabricius-Bjerre
Tekst: Klaus Rifbjerg, 1974

1. Duerne flyver af og til op
ingen ved rigtigt hvorfor.
Duerne flyver af og til bort
ingen ved rigtigt hvorhen.
Der står du på pladsen
er pludselig alene
og hører dem klapre afsted
Duerne flyver hen over by'n
duerne flyver i flok.

2. Så mærker du hjertet,
der også vil lette
og drejer dig, stirrer mod
tårnet og solen og se
ud af skiven, den glimtende blinde
er to hvide duer på vej.
Duerne flyver henover by'n
Flyver de hen til dig ?
Til dig?

Skipper Klements morgensang

Melodi: Leif Varmark
Tekst: Ebbe Kløvedal, 1970

1. Skærm jeres hus med grav og planke,
hvæs jeres leer snittende blanke,
frygt ikke Rantzaus sorte hær,
silke skal vige for vadmelsklæ'r.
Bønder, tømrer, jyske knejte,
nu skal vi sejre i grevens fejde.

2. Bagved de riges glitrende hjelme
skjuler sig bange, skælvende skælme.
Djævelen selv har dem givet til pynt
rustninger, skjolde, jorder og mønt.
Bønder, tømrer, jyske knejte,
nu skal vi sejre i grevens fejde.

3. Mennesker bytter de ud for penge,
porten til frihed de låse og stænge,
piner og binder med arv og med gæld

jorden, som havde de skabt den selv.
Bønder, tømrer, jyske knejte,
nu skal vi sejre i grevens fejde.

4. Rigdom, si'r de, er for de rige.
Biblen har noget andet at sige.
Fattig på jorden vandred Guds søn,
hented just ikke hos dem sin løn.
Bønder, tømrer, jyske knejte,
nu skal vi sejre i grevens fejde.

5. Kirkens sorte skade sværme
skal sig for pigernes latter beskærme.
Spraglede herremandschaner på stand
møde nu skal den danske mand.
Bønder, tømrer, jyske knejte,
nu skal vi sejre i grevens fejde.

6. Hanen har galet trende gange,
stå nu kun fast, for vi er de mange.
Lad ikke fremtiden sige om os,
rigdommen knægted os uden at slås.
Bønder, tømrer, jyske knejte,
nu skal vi sejre i grevens fejde.

Hvad tænker Ingrid på

*Tekst: Mads Eslund
Melodi: Tue West 2018*

1. Hvad tænker Ingrid på, når hun er
midt i myldretid
På Østerport var linje H forsinket, men
hun er nået frem I går var Asger ikke helt
sig selv og lunefuld
Det var, som om han ikke kunne tale
sandt, mon han skammer sig
Hun kan ikke huske, hvad hun har sagt
Han kan ikke huske, hvad han har sagt
Hun vil ikke svare på hans besked, før
hun har fri fra job

2. Kan Asger ikke se, at han har sovet
længe nok
Han ligner lidt sin far på måden,
som han godt vil forsvinde på
Men tænker han om Ingrid, at hun altid
vil ha ret
Han cykler hurtigt gennem
stefansgadereggen lige nu
Han vil ikke sige, hvad han har tænkt
Hun kan ikke gætte, hvad han har tænkt
Nej, han står og laver mælkehjerter, plat
og baristasmart

3. For fanden, Ingrid, siger Asger, tænker
Ingrid så

4. Du ligner lidt en gammel
kønstereotypisk hønemor
Og sådan kan hun ofte tænke, mange
forhold er
Vi lever alt for travlt og egoistisk
sammen, det er trist
Hun har aldrig bollet med andre før
Han har aldrig fattet, hvad ansvar er
Men de elsker sikkert hinanden højt
alligevel,
ved hun godt

5. På Stefansgade leger børnehaven
Yggdrasil
I regntøj springer Carla, Ibrahim og Clive
og Petra rundt
De leger far og mor og mor og mor og
far og far
Mens Ingrid tjekker mails, er Asgers
kaffestamper blevet væk
Se, nu kigger solen bag skyen frem
Ingrid, hun har fri klokken kvart i fem
Asfalten er våd, og solen smiler stort,
da den kysser den

Er lyset for de lærde blot

Melodi: Thomas Laub, 1919
Tekst: N. F. S. Grundtvig, 1839

1. Er lyset for de lærde blot
til ret og galt at stove?
Nej, himlen under flere godt,
og lys er himlens gave,
og solen står med bonden op,
slet ikke med de lærde,
oplyser bedst fra tå til top,
hvem der er mest på færde

2. Er lyset i planeter kun,
som ej kan se og mæle?
Er ikke ordet i vor mund
et lys for alle sjæle!
Det giver os for ånder syn,
som solens skin for kroppe,
det slår i sjælen ned som lyn
fra skyerne hist oppe.

3. Er lys på visse vilkår blot
så halvvejs at ophøje?
Gør det ej alle vegne godt!
Er lys ej livets øje!
Skal for misbrugens skyld måske
på åndens himmelbue
vi heller mulm og mørke se
end solens blanke lue!

4. Nej, aldrig spørges det fra Nord,
vi lyset vil fordunkle!
Som nordlys i fribårne ord
det sås på himlen funkle,
og ses det skal ved nordens pol,
ej blot i kroppens rige: